

havde overskredet grænserne til Kuwait og havde startet en krig. Det var da en ganske, ganske, ganske, ganske anden situation. Men lad nu det ligge.

Men konsekvensen af hr. Jensbys synspunkt og også af udenrigsministerens synspunkt er, at nu er der fri fortolkningsfrihed for Sikkerhedsrådets medlemmer. Ethvert sikkerhedsrådsmedlem, der herefter tolker, at der et eller andet sted i verden sker et overgreb på en af FN's resolutioner, har hermed en knæsat ret til at gå ud og udøve militær magt. Det er det, man gør med den her beslutning, og det er derfor, det er så alvorligt. Man undergraver totalt det FN-system, der er bygget op siden Anden Verdenskrig med denne beslutning.

Så skal jeg bare sige til det folkeretlige, at hvis fru Ingrid Rasmussens ordførerskab skal give mening, må det betyde, at vi får lejlighed til i Forsvarsudvalget at indhente uafhængige folkeretsvurderinger af, om der ligger et FN-mandat eller ej. Ellers gav det ingen mening.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne spørge hr. Jensby, om jeg forstod ham ret, når han talte om, at en grundig bombing af diverse anlæg og lagre ville sikre, at vi for en lang stund fremover, mange år fremover, er fri for denne trussel. Om hr. Jensby derved også tænkte – og måske især tænkte – på fremføringsmidlerne af disse giftige våben, altså ødelæggelsen af disse fremføringsmidler og muligheden for at skaffe sig nye.

På forhånd tak for svaret.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg kan sige til hr. Albrechten: Venstre føler, at regeringen med den udførlige redegørelse, man har givet i bemærkningerne om det folkeretlige aspekt, er på sikker grund dér, så vi har ikke ønske om, at vi skal indkalde alle mulige eksperter fra ind- og udland. Næh, det, Venstre ønsker, er, at det her beslutningsforslag snarest muligt bliver vedtaget, så Danmark kan yde sit bidrag, så Saddam Hussein kan få sin sidste chance for at rette ind.

Så kan jeg sige til hr. Melchior: Selvfølgelig. Det er det, der er det allervigtigste, nemlig at få fremføringsmidlerne tilintetgjort, og det vil også kunne ske, hvis en bombing bliver aktuel.

Jens Jørgensen (KF):

Jeg vil gerne indlede med at gøre Det Konservative Folkepartis stilling til beslutningsforslaget fuldstændig klar.

Vi støtter det beslutningsforslag, som regeringen lægger frem. Vi gør det, fordi vi nøje har bearbejdet bemærkningerne, den hjælp, vi har fået fra udenrigsministeren og fra forsvarsministeren. Det er vores opfattelse, at det skøn omkring det folkeretlige grundlag, som regeringen har afgivet, er godt og tilstrækkeligt til, at Folketinget kan træffe en beslutning, naturligvis på baggrund af en udvalgsdrøftelse.

Når det er sagt, vil jeg godt angribe sagen i et lidt mere historisk perspektiv. Vi står med en diktator, vi står med et styre, som enhver med et minimum af demokratisk anstændighed må fordømme. Vi står med en person, som i 1991 måtte erkende, at der var en resolution i FN-regi, som gav adgang til kontrol med kemiske og biologiske våben, og der var et løfte om, at de våben, der eksisterede, skulle afskaffes, skulle destrueres.

Må jeg minde om, at i 1919 var der en Versaillesfred i Europa, der pålagde Tyskland ikke at genopruste. Det gjorde en diktator. Han genoprusted, og verdensopinionen i form af Folkeforbundet og andre lande løftede pegefingeren og sagde fy, og så gjorde man stort set ikke mere. Hitler tog det næste skridt i 1936, hvor han rykkede ind i den demilitariserede Rhinzone. Verden løftede pegefingeren; man gjorde ikke mere. Demokratierne satte ikke handling bag de kønne ord, de udtalte.

Dengang som i dag sidder der også andre steder i verden diktatorer, der nøje følger med i, hvordan den demokratiske verden tør reagere, om der er handling bag ordene.

Nu er der, som det er blevet sagt af flere, gået godt og vel 6 år, og stadig opereres der med masseødelæggelsesvåben, som kan udrydde verdens befolkning, det er blevet sagt: indtil flere gange – én er såmænd rigelig.

Der er en diktator, som ikke respekterer demokratiet. Derfor har demokratiet – og det er jo ikke kun Danmark, men en række europæiske lande – valgt at sige, at når amerikanerne beder om det, så vil vi godt være med, og det niveau, vi er blevet bedt om, accepterer vi.

Må jeg til sidst, nu hvor lampen er tændt, sige, at jeg synes, det er glædeligt, at ikke mindst Socialdemokratiet, som i 1980'erne førte fodnotepolitik, har skiftet stil. Det er vi tilfredse